

Brigáda na úklid
obce
30. 3 . 2019

Rybníček v horní
části Bačalek

Sobota 13. 4. 2019
Osenice - jízďárna

Den otevřených dveří.

Dívky z jezdeckého klubu se proměnily na víly a se svými koňskými kamarády předvedly za hudebního doprovodu poměrně složité sestavy, které byly krásnou podívanou.

Děti si pak mohly užít soutěže, jízdu na koních.

Občerstvení bylo též skvělé.

www.jizdarna-osenice.webnode.cz

Šipkovaná 2019
v číslech:

25 hledačů
30 úkolů
13 kilometrů
6 hodin

2.3.2019
Zadejte se, prosím... Oslava MDŽ začíná...

**Čarohrátky
30.4.2019**

Potvrzeno. Obora Obelisk pomáhá přírodě k životu.

Letecké snímky zobrazující více, než pět set hektarů Obory Obelisk dokazují, že projekt, který její majitel František Fabičovic před dvaceti lety nastartoval, má nad očekávání skvělé výsledky. Spolu se zahradním architektem Přemyslem Krejčíříkem s vervou obnovili mrtvá ramena řeky Dyje, čímž navrátili přírodě tolik potřebnou vodu.

„V současnosti toto území pumpuje do vzduchu tisíce litrů vody. Nikdy jsem si nemyslel, že v krajině bude chybět tolik vody, a že tento projekt bude jen vizionářský. Je učebnicovým příkladem obnovy vodního režimu v krajině. Krajina, zasahující do katastru obcí Lednice, Rakvice a Podivín, byla dlouhá léta v kómatu. František Fabičovic jí vrátil život. V Oboře Obelisk zanechává velké dílo, které ocení až naši potomci.“

Ing. Přemysl Krejčířík, Ph.D.

„V krajině došlo ke zvýšení druhové pestrosti ve všech skupinách obratlovců. Svoje počty navyšují také některé druhy ze skupin obojživelníků, kteří se vzpamatovali z mnohaleté deprese. Rozmanitost vodních ploch láká řadu vodních, rákosových nebo brodivých ptáků včetně těch nejvzácnějších.“

RNDr. Miroslav Šebela, CSc.

Zrod Obory Obelisk

Vznik obory datuje její majitel František Fabičovic na přelomový rok 2000. Cílem bylo navrátit historicky lužní krajině její původní ráz. Krajina se totiž, nejvíce po regulaci řeky Dyje po druhé světové válce, začala vysušovat. Následovalo její systematické rozorávání a zúrodňování. Tak se vytratily pro lužní krajinu tolik typické mokřady, louky a lesy.

Rozsáhlými zemními pracemi, zaměřenými na vyčištění starých říčních ramen a kanálů řeky Dyje a na vyhloubení řady různých propojených tůní, docílil majitel přirozeného zavodnění krajiny. František Fabičovic se snaží pomocí starých dochovaných map ze 17. – 18. století přírodě v této oblasti alespoň částečně navrátit původní ráz tak, jak ji obhospodařovali Lichtenštejní ve století 19.

www.oboraobelisk.cz

Krajina v širších souvislostech

Od 19. století datujeme začátek zintenzivnění zemědělské produkce. Začal se používat střídavý systém hospodaření, díky tomu přestala část půdy během roku ležet ladem a obnova půdy byla realizována pomocí hnojení a střídání osevních postupů. Tím, že byla neustále využívána prakticky veškerá zemědělská půda, se zvýšil podíl orné půdy o 50 %. Další rozorávání přibýlo většinou na úkor jiné zemědělské půdy, tedy luk a pastvin (Lipský 2000).

Ještě v 19. století obsahovaly jednotlivé katastry téměř všechny kategorie využití půdy, v každém z nich bylo možné nalézt ornou půdu, louky, pastviny, lesy, vodní plochy, sady, což pro ně znamenalo soběstačnost. Lidé se v tomto období drželi principů trvale udržitelného rozvoje, tak jak jsou známy nyní (Mareš 2009).

Zásadní změny přicházejí až ve druhé polovině 20. století. V 50. letech dochází v Československu k politickým a ekonomickým změnám a k přechodu od soukromého zemědělství k socialistické velkovýrobě. Jelínek (2000) tuto změnu charakterizuje jako změnu zemědělství z krajinotvorného činitele v destruktivního. Nejprve proběhla kolektivizace, kdy došlo ke slučování dosud rozdělených zemědělských pozemků. Cílem bylo vytvořit unifikovanou plochu s co největší rozlohou a tím i větším ziskem z půdy. Tento cíl byl naplněn rozoráváním mezí a starých polních cest, kácením remízků a alejí a vytvořením rozsáhlých pravidelných bloků polí.

V 70. letech proběhla druhá etapa, která znamenala další přizpůsobení krajiny potřebám socialistického zemědělství. Byla to převážně výstavba velkokapacitních statků a skladů podle unifikované architektury zasazená mimo tradiční prostor intravilánu (Lipský 2000). Technologie potom kázaly použití chemických přípravků pro výživu plodin a na jejich ochranu před škůdci. Výsledky hospodaření shrnuje Dejmal (2000) takto: „Bylo rozoráno 450 000 ha luk, 240 000 ha mezí, 50 000 ha remízků, více jak dvě třetiny polních cest a zlikvidováno kolem 45 000 km liniové zeleně. Průměrná velikost pozemku se zvýšila téměř stokrát, z 23 arů v roce 1948 až po 20 hektarů v roce 1990.“

Výsledkem socialistického zemědělství byl stav, kdy se z rolníků stali zaměstnanci bez vztahu k půdě, vznikly velké bloky orné půdy, byly odstraněny prvky rozptýlené zeleně. Tyto zásahy ovlivnily vláhový režim a zapříčinily půdní erozi. Homogenizace a fragmentace krajiny spolu s dodáváním množství průmyslových hnojiv a pesticidů se staly hlavními příčinami ekologické destabilizace a estetické degradace krajiny ve 20. století (Bičík et Kupková in Němec et Pojer 2007).

